

RIO DE JANEIRO

Chico en Isabella hebben we diverse malen ontmoet op de Carretera Austral, de mooiste route door Patagonisch Chili. Het klikt en we maken een afspraak voor onze laatste week in Zuid-Amerika.

Op zaterdagmiddag 17 april landen na een rustige vlucht in een bloedheet Rio. Onze vrienden staan ons op te wachten bij de gate en na een half uur rijden arriveren we bij hun huis in het centrum van de stad.

Twee weken geleden voltrok zich een ramp in de stad. Zware regenbuien veroorzaakten overstromingen en aardverschuivingen, vooral in de omliggende heuvels met de sloppenwijken. Honderden mensen werden bedolven onder de modder en kwamen om. In dit deel van de stad is daar weinig van te zien en de plekken waar schade ontstond zijn grotendeels hersteld. Het leven gaat door en het lijkt of deze ramp geen invloed heeft op het dagelijks leven in dit deel van de stad. Enkele musea en openbare gebouwen zijn gesloten vanwege waterschade en door de hitte en verdamping van al dat water is het broeierig heet.

Chico en Isabella wonen aan een doodlopend straatje in een groot en ruim huis. Chico erfde het van zijn moeder die, toen hij vier jaar oud was, omkwam bij een auto-ongeluk. Ze hebben samen dit oorspronkelijke pension van de Engelse marine prachtig verbouwd met veel bijzondere details. Beide een kunstzinnige opleiding, hij de Academy of Photography in New York en zij de kunstacademie in Rio. Dat zie je overal in dit huis terug.

Samen ontwerpen ze zogenaamde critters, die wereldwijd in designwinkels en museumshops worden verkocht.

Hun grappige inkomstenbronnetjes staan in de kamer uitgestald op een tafel: kleine opwindbare machientjes met korte of lange poten. Het lijken kleine insecten die zich allemaal op een grappige manier voortbewegen.

's Avonds rijden we naar Copacabana, hét strand van Rio. Iedereen kent de beelden: mooie bruine meiden en jongens joggend en hangend in fitness-apparaten. Maar ook veel oude en rijke Brazilianen in minuscule zwemkleding, krantje en badlaken onder de arm en flanierend over de boulevard of onderweg naar hun luxe appartement in een van de achterliggende straten.

Bij 'Mil Frutas' mogen we eerst tien soorten ijs proeven voor we onze definitieve bestelling doen. Chico wijst ons op een man in spijkerbroek en t-shirt die naast ons staat. Het is Eike Batista, dit jaar gestegen van 20 naar 8 op de Forbeslijst van 'The worlds' billionaires' met een geschat vermogen van 27 miljard dollar. En die staat gewoon naast ons een ijsje te eten met een bloedmooie Braziliaanse. Hij is 53, haar schatten we op de helft.

Chico zei het al: Buenos Aires is tango en Rio de Janeiro samba.

Op onze weg terug stoppen we nog even bij een pleintje in

het buurtje waar Isabella vroeger woonde. Hier komen elke zaterdagavond enkele muzikanten samen musiceren. Oude en nieuwe deuntjes en veel improvisatie. Even later stopt een VW-busje, de chauffeur stalt zijn waren uit en verkoopt bier en fris aan de omstanders. Een gezellige en relaxte sfeer.

Thuis gekomen kletsen we nog wat, spoelen het stadszweet van ons lijf en gaan, met de airco in de hoogste stand, slapen.

De zondag beginnen we met een uitgebreid ontbijt met veel voor ons onbekend tropisch fruit. Heerlijk.

We bezoeken de vlooienmarkt en gaan dan naar de Jardim Botânico. Dat blijkt een uitje voor veel carioca's, de bijnaam van de inwoners van Rio. Hier staan duizenden soorten planten en bomen. Vooral de laan met 134 reuzenpalmen is indrukwekkend, maar ook de vijver met de victoria regina, de grootste waterlelie ter wereld. Op de bladeren kun je een kind laten zitten. Hij bloeit zelden maar we hebben geluk, tussen de bladeren drijven meerdere grote sneeuwwitte lelies. Er is een orchideeën- en een cactustuin, bamboe en grote kassen met veel verschillende bromelia's. De sfeer is 'zondagmiddag in het park', gezinnen met kinderen, opa en oma, jonge paartjes; iedereen wandelt, zit, bewondert, maakt foto's, flaneert.

We gaan naar een klein restaurant waar slechts één gerecht wordt geserveerd: feijoada, de nationale schotel. We wachten tot een tafel vrijkomt en drinken eerst een Caipirinha, een cocktail die bestaat uit limoen, cachaça, ijs en suiker. De Feijoada is een schotel van zwarte bonen met verschillende soorten varkensvlees, zoals spek, chorizo, pekelvlees en pootjes of oren. Dit wordt geserveerd met een schaal witte rijst en enkele bijgerechten: sinaasappelsalade, gebakken koolbladeren, pikante saus, gebakken stukjes maniok en een salade van uienringen en schijfjes tomaat. De tafel staat helemaal vol maar er is nog altijd plaats voor een emmer ijs en flesjes bier. De sfeer is geweldig, Braziliaanse muziek, vrolijk personeel en de feijoada smaakt heerlijk.

We rijden naar een parkeerterrein bij de kabelbaan naar de Pão de Açúcar (Het Suikerbrood), de machtige rots in de baai van Guanabara. De kabelbaan gaat in twee etappes, eerst naar de Morro en vanaf die rotspunt naar het Suikerbrood. De rots is bijna 400 meter hoog en biedt een fantastisch uitzicht op de baai, de oude binnenstad en de stranden van Ipanema, Leblon en Copacabana. De ondergaande zon is rood gekleurd door de smog en de vochtige lucht. Het is al dagen windstil en daardoor blijven de uitlaatgassen tussen de bergen en de oceaan boven de stad hangen. Langzaam wordt het donker en zien we steeds meer lichtjes langs de stranden en in de straten. Het nachtleven van Rio kan beginnen.

Een Braziliaanse jongen hoort ons praten en spreekt ons aan. Hij heeft zichzelf Nederlands geleerd(!) en wil graag een kwartiertje oefenen. Het gaat natuurlijk over voetbal.

Wanneer we met de kabelbaan naar beneden gaan, zien we in het donker de hoofdlampen van rotsklimmers die bijna boven zijn. Wat een lef. De eerste kwam net aan toen wij de top verlieten.

Op maandag wordt het nog warmer. In de schaduw is het 40' C en daarom gaan we naar Petropólis, de oude keizerstad van Pedro I en II. Tachtig kilometer ten noorden van Rio op 1100 meter hoogte, verscholen in Atlantisch regenwoud. Hier staat het tweede huis van Chico en Isabella. Een mooie gerestaureerde bungalow in een grote tropische tuin met palmbomen, tropische bloemen, vruchten en vogels; een paradijsje.

Chico leert ons caipirinha's maken, Maria doet mee in de keuken en ik fotografeer al het moois in de tuin.

De volgend ochtend worden we wakker en zien lichtvlekken over de muren van onze slaapkamer glijden: in de blinden hangen geslepen glazen kristallen die het zonlicht opvangen en breken in de kleuren van de regenboog.

Isabella en Chico hebben veel Feng Shui in hun huizen gestopt. Het is een oude filosofie over hoe de omgeving het geluk kan beïnvloeden

Feng Shui betekent letterlijk 'wind en water'. Het leert ons welke invloeden vormgeving en inrichting op het welzijn en geluk van de mens hebben, en ook hoe negatieve invloeden veranderd kunnen worden in positieve. Feng Shui gaat over de relatie tussen de mens en zijn omgeving en is gericht op harmonie tussen natuurlijke en gecreëerde vormen. Alles wat de mens maakt is in wezen niet natuurlijk, maar kan wel met die natuur in harmonie gebracht worden. En natuurlijk voelen we dat meteen als we onze ogen open doen en al die dansende lichtjes zien. Onze dag kan niet meer stuk!

Na een uitgebreid ontbijt, koffie en een rondgang door de tuin, vertrekken we 's middags naar Rio. Onderweg wordt, net als op de heenweg, rondgesnuffeld bij een van de vele antiekzaken langs de weg. Hier hebben Chico en Isabella veel oude spullen op de kop getikt om in hun huizen te verwerken.

Terug in de stad gaat Isabella haar vader in het verpleeghuis bezoeken en rijden wij met Chico naar het centrum. We lunchen in Copacabana, slenteren door een groot winkelcentrum en nemen de metro. Het perron is overvol en daarom sporen we eerst in tegenovergestelde richting naar het begin van de lijn, zodat we vervolgens in een bijna leeg treinstel kunnen plaatsnemen. Het achterste treinstel is uislitend voor vrouwen. Volgens Chico hoeven we niet bang te zijn voor zakkenrollers; dat vak kost te veel oefening voor de doorsnee Braziliaanse crimineel. Hij gaat liever recht op zijn doel af met een geladen pistool. Het is maar dat we het even weten! Het laatste stuk lopen we over enkele mooie pleinen naar huis.

Woensdag is een nationale feestdag en we vertrekken al vroeg naar een strand ver buiten de stad. Onderweg komen ons tientallen bussen tegemoet, volgeladen met mensen die in het centrum naar een evangelisatiedag gaan. Hetzelfde gebeurt in Sao Paulo en de volgende morgen lezen we in de krant dat het stadsbestuur zich overvallen voelt. Er werden 400.000 mensen verwacht, het zijn er uiteindelijk twee miljoen. Na de middag is het verkeer ontworpen en 's avonds kost het veel tijd om via allerlei omwegen weer thuis te komen. Ook hier Amerikaanse dominees/sekteleiders die buitensporige massabijeenkomsten organiseren en arme mensen geld uit hun zakken kloppen. In tegenstelling tot de verwachting is het druk op het strand. Iets verder is de kustweg nog geblokkeerd door huizenhoge rotsblokken die tijdens de regenbuien naar beneden zijn gekomen. Maar wij vinden dat wel leuk. Scheveningen op zijn Braziliaans. Een tropische 'Alleman' van Bert Haanstra. Ingesmeerd met factor 50 luisteren we naar de verhalen van Chico en Isabella. Ze kennen de geschiedenis van hun land, inclusief de Nederlandse invloeden. We duiken regelmatig in de hoge golven tussen de surfers, die elkaar proberen af te troeven met acrobatische toeren. Tussendoor eten we de traditionele maniokchips en lurken we aan een rietje uit ijskoude kokosnoten. Als het te heet wordt, pakken we onze spullen bij elkaar en rijden naar een restaurant in een kustdorpje met uitzicht op de laguna. We zitten buiten op een groot met bamboe overdekt terras en worden opnieuw verrast met heerlijke, voor ons onbekende gerechten met veel vis en schaaldieren. Voor Maria een mooie salade en een groente-omelet.

Zoals eerder gemeld rijden we met veel oponthoud terug naar de stad en bezoeken we nog een hypermoderne shoppingmall vol designwinkels van Prada, Vuitton en andere dure wereldmerken. Veel onbetaalbare luxe. Net als Buenos Aires is Rio de Janeiro een stad met twee gezichten.

Donderdag is onze laatste dag. Om tien uur 's morgens is het al bloedheet, de airco heeft vannacht de temperatuur in onze slaapkamer net onder de dertig graden gekregen! Toch wel een deukje in ons Feng Shui-gevoel. Vandaag wandelen we door het centrum, bezoeken het volkenkundig museum en twee van de oudste gebouwen van de stad, het klooster van São Antonio en de barokke kerk van São Francisco. De kerk is volgestouwd met prachtig houtsnijwerk en alles is belegd met bladgoud. We vinden een terras in de schaduw van hoge huizen in een smalle straat en zwerven daarna nog wat rond door de oude havenwijk met gerestaureerde gebouwen die een nieuwe functie hebben gekregen, zoals een grote bank met expositieruimtes en een havenkantoor met een binnentuin en moderne kunst. Uitgeteld, vooral door de hitte, keren we huiswaarts, maken salades en met een paar flessen rosé-champagne besluiten we een warme en mooie dag.

Vrijdag 23 april. De week is voorbij gevlogen. Isabella en Chico hebben ons een fantastische week bezorgd. Onze eerste kennismaking met Brazilië is indrukwekkend en we weten zeker dat we meer willen zien. Maar dat is later. Eerst gaan we al deze nieuwe ervaringen op een rijtje zetten en verwerken. Voor nu nemen we afscheid van deze wereldstad en van onze Braziliaanse vrienden.

Chico en Isabella brengen ons naar de luchthaven en een week na het uitzwaaien van Jonas en Sylvia nemen we opnieuw afscheid van een stel aardige en gastvrije mensen. We hebben even mogen ruiken aan hun omgeving en cultuur. En dat allemaal door een toevallige ontmoeting op de Carretera Austral. We zullen elkaar niet uit het oog verliezen. De wereld is klein en de eerste afspraken om elkaar weer terug te zien zijn gemaakt.

's Middags om half zes zijn we terug in ons hotel in Buenos Aires. Het geeft wel een goed gevoel om op een vertrouwde plek terug te keren. We worden 's avonds enthousiast begroet door 'onze' ober in Café los Angelitos.

De zaterdag en de zondag zijn voor enkele culturele hoogtepunten die we nog niet hebben bezocht. De Casa Rosada, de ambtswoning van de Argentijnse president met het balkon waarop Evita Péron zich door het volk liet toejuichen, maar ook de plek waar het leger werd ingezet om demonstranten hardhandig van het Plaza de Mayo te verwijderen. Enkele 'dwaze moeders' demonstreren nog steeds elke week en treuren om hun verdwenen kinderen tijdens het kolonelsbewind. Natuurlijk bezoeken we ook de reusachtige kathedraal met het praalgraf van generaal José de San Martín, Argentinië's grootste vrijheidsheld.

We hebben een lijstje met Argentijnse muzikanten en struinen enkele muziekbussen af tot we de cd's gevonden hebben. We drinken koffie in Café Tortoni, een must voor elke toerist. Nog één keer gaan we uitgebreid eten in onze stamkroeg. Die zullen we zeker missen, niet alleen omdat het eten zo goed is, maar ook vanwege de prijs... voor een goede fles Malbec bij het eten betalen we nog geen vier euro. Inclusief een uitgebreid driegangmenü voor ons tweeën zijn we slechts 25 euro kwijt. Bij het weggaan beloven we onze ober volgend jaar terug te komen!

Zondagmorgen slenteren we nog enkele uren door de 'Franse' wijk La Recoleta, waarna we onze bagage afhalen in het hotel en met de taxi naar de luchthaven gaan. We checken in en vertrekken met enige vertraging richting Parijs. Vóór ons zit een vervelende man die de stewardessen tot wanhoop drijft. We denken dat het een Amerikaan is, maar het blijkt een landgenoot te zijn. Hij heeft last van een hernia en eist een andere plek. Dit heeft hij niet vooraf gemeld en het toestel zit vol. Na een uur ziet hij het nutteloze van de zaak in en wordt hij rustig. De hernia

schijnt mee te vallen, want even later ligt hij te slapen. We landen op maandagmorgen 11 uur in Parijs en lezen na ruim een half jaar onze eerste Volkskrant en Telegraaf. Naast ons zit een jong stel, hij in blitse spijkerbroek, een modern poloshirt en een badkuip van een horloge om zijn pols, zij in zwarte burka inclusief oog gordijn. Ze drinkt voorzichtig haar koffie en eet het koekje door telkens iets haar hoofddoek op te tillen. Lastig en ook bedenkelijk. Enkele uren later vliegen we door naar Schiphol. Gelukkig geen oponthoud door aswolken van IJsland.

We arriveren rond zeven uur op het station in Almelo waar Maria's broer Johan en schoonzus Ria ons afhalen. Wanneer we ons straatje inrijden hangt daar een groot spanndok met Spaanse en Twentse welkomstteksten en rond het huis lampions en ballonnen. De burens hebben zich de vorige avond weer goed vermaakt! Het weerzien met hen is geweldig. Josefien heeft onze koelkast gevuld, een prachtige bos bloemen op tafel gezet en maakt met Maria koffie. Betsie heeft een grote appeltaart klaarstaan en een kwartier later zit de kamer vol. Zoiets geeft een echt "We-zijn-weer-thuis-gevoel"! Tot 's avonds laat blijft het gezellig. Het lijkt bijna alsof we niet zijn weggeweest. Wanneer iedereen vertrokken is, kletsen we tot in de kleine uurtjes met zijn tweeën na. Onze conclusie is dat het nog wel even zal duren voor we ons echt hebben losgerukt van ons Zuidamerikaanse avontuur, maar we weten ook dat burens, vrienden en familie ons de komende weken er doorheen zullen slepen! Bijna elke dag gaan we ergens op bezoek of krijgen we bezoek. Verhalen, bijpraten, samen eten, Caipirinha's maken...

Tussendoor halen we met Jonas en Sylvia de auto's op in Hamburg en 's avonds komen ook Dirk en Marieken langs. Even een 'Zuidamerikaanse kolonie' in Ootmarsum. Herinneringen worden opgehaald aan een prachtige tijd.

Nu, na ruim zes weken acclimatiseren, voelen we ons weer thuis, hebben we het laatste verhaal geschreven, is de Toyota weer reisklaar en omdat we nog tot half augustus vrij zijn, vertrekken we morgen voor een rondje Baltische staten, Finland, Zweden, Denemarken en Duitsland. Indien mogelijk doen we daar ook verslag van op onze website.

We bedanken we al onze volgers voor hun enthousiaste reacties in het gastenboek en/of de leuke mails die we ontvingen. Ondanks de grote afstand voelden we ons daardoor toch verbonden met onze thuisbasis. Nieuwe plannen spoken door ons hoofd, maar eerst gaan we beginnen aan een nieuw schooljaar, waarvoor de afgelopen weken de eerste afspraken met onze werkgevers zijn gemaakt. We zijn benieuwd en ondanks een jaar vrijbuiten hebben we er weer zin in!

Hartelijke reisgroeten,

Maria en Jos